

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: Z. S.**, nar. x, státní příslušnost Afghánistán, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Tis u Blatna, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort** se sídlem Bezručova 2796, Mělník, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-17/ČJ-2017-010026,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-17/ČJ-2017-010026, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 4. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-35/ČJ-2017-010026 a opravného usnesení ze dne 4. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-36/ČJ-2017-010026, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 11. 4. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž byl zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť neobsahuje odůvodnění reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do Bulharska. Není podstatné, zda skutečně dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení členského státu - Bulharsku. Nezákonnost rozhodnutí žalované spočívá v nedostatku odůvodnění, neboť žalovaná se otázkou systematických nedostatků vůbec nezabývala a z rozhodnutí není zřejmé, zda jsou skutečně splněny podmínky k zajištění žalobce. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, a ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22. Došlo tak k porušení ustanovení čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinského nařízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve obsáhle zrekapitulovala průběh správního řízení a uvedla, že při svém rozhodování shledala naplnění podmínek § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí ze dne 1. 4. 2017 bylo opraveno opravným rozhodnutím a opravným usnesením ze dne 4. 4. 2017. Dne 5. 4. 2017 bylo zahájeno tzv. Dublinské řízení a byla zaslána žádost o přijetí zpět do Bulharska. Žalobce se k podkladům rozhodnutí o zajištění nevyjádřil a nic ani nenamítl. Žalovaná je ze své praxe známo, že realizovat předání cizince do státu Bulharsko je možné již ve stanovené době zajištění. Předání žalobce je možné, ze spisového materiálu nevyplývá žádná překážka, která by realizaci předání bránila. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. Doposud nebyly zaznamenány v praxi ve státě Bulharsko žádné případy nelidského zacházení a mučení. V době vydání napadeného rozhodnutí neměla žalovaná žádné informace, které by znemožňovaly předání žalobce do Bulharska, kde sám požádal o azyl. Bulharsko je stát Evropské unie, ve kterém probíhá tzv. Dublinské řízení. Není tedy pochyb, že by zde docházelo k nedodržování právních norem Evropské unie.

Ze správního spisu Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) zjistil, že žalobce se dostavil dne 1. 4. 2017 k žalované a uvedl, že nemá žádné doklady, pochází z Afghánistánu a již požádal o azyl v Bulharsku.

Žalovaná zjistila, že na území České republiky nemá žalobce povolen žádný pobyt. Žalobce byl poté zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. S žalobcem bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o výslechu, do kterého uvedl, že je svobodný, bezdětný s trvalým bydlištěm v Afghánistánu. Ze země původu odjel v srpnu 2016 do Íránu, poté do Turecka, pak do Bulharska. Převezen (autem) měl být až do Itálie, kde má příbuzné provozující pizzerii, kde by chtěl pracovat. V Bulharsku byl zadržen policií a poslán do uprchlického tábora. O azyl v Bulharsku požádal proto, aby nebyl vrácen zpět do země původu, kde není bezpečno. V táboře byl volný režim. Odjel do Srbska a odtud přicestoval kamionem (nevěděl, kam jede) dne 30. 3. 2017 do České republiky. Neví, kde se Česká republika nachází. První noc spal ještě v kamionu, druhou pod mostem. Nikomu nerozuměl, chodil po městě, dokud nenašel objekt označený „Policie“. Jeho cílem je Itálie, neboť mu příbuzní sdělili, že tam dostane vízum a bude tam moci pracovat. Německo je lepší, ale posílají hodně uprchlíků zpět do jejich země. Je si vědom toho, že se na území České republiky nachází protiprávně. V České republice nemá žádné příbuzné, má pouze několik Euro. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, ani občana České republiky, ani nežije ve společné domácnosti s občanem EU ani občanem České republiky, kde žít nechce. Pokud ho orgány České republiky nepustí do Itálie, pojedje zpátky do Afghánistánu.

Téhož dne byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského

nařízení na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobce na rozhodnutí potvrdil jeho převzetí v den jeho vydání.

Žalobce byl poté umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

Součástí správního spisu je dále rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-35/ČJ-2017-010026, jímž byl opraven výrok napadeného rozhodnutí tak, že bylo zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doplněno o § 129 odst. 4 téhož zákona. Dále je ve spise založeno usnesení žalované ze dne 4. 4. 2017, č. j. KRPS-108412-36/ČJ-2017-010026, kterým bylo opraveno odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že došlo k opravě citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců a aktualizaci názvu právního předpisu Evropské unie.

Soud po zjištění, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť takový postup neshledal nezbytným a žalobce i žalovaná s ním vyslovili souhlas.

Žalobce v žalobě uvedl pouze jednu žalobní námitku, a to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, neboť žalovaná se opomněla vyjádřit k realizovatelnosti předání do Bulharska, resp. nezkoumala systematické nedostatky azylového řízení v tomto státu. Soud této námitce přisvědčil.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula skutkový stav věci – tj. výpověď žalobce. Konstatovala, že žalobce se na území České republiky nachází bez platného cestovního dokladu a bez víza, tedy protiprávně, odůvodnila délku zajištění 30 dnů, posoudila dle § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost zajištění vzhledem k dopadům do žalobcova soukromého a rodinného života, zdůvodnila nemožnost uložení mírnějších donucovacích opatření dle § 123b tohoto zákona a vyhodnotila dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení existenci vážného nebezpečí útěku žalobce.

Soud je však nucen konstatovat, že v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha o realizovatelnosti předání žalobce do Bulharska vzhledem k (ne)možnosti nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku existence (absence) systémových nedostatků v azylovém řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto státě. Žalovaná takové překážky neuvedla, natož aby je předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání žalobce alespoň potenciálně možné. Ve správním spise navíc není založena ani žádná zpráva o situaci v Bulharsku. Žalovaná uvedla až ve vyjádření k žalobě, že v době vydání napadeného rozhodnutí neměla poznatky o tom, že by v Bulharsku docházelo k nelidskému a ponižujícímu zacházení a že tedy nic nebránilo předání žalobce do tohoto státu. Takové tvrzení, resp. úvahu však v napadeném rozhodnutí chybí.

K tomu soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016 - 45, a ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19), podle které „*Správní orgán je povinen zabývat se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 **vždy také** tím, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Správní orgán je povinen již při rozhodování o zajištění cizince posoudit a odůvodnit, zda bude možné přemístit cizince do konkrétního členského státu EU podle Dublinského nařízení vzhledem k čl. 3 odst. 2 pododstavci druhému tohoto nařízení.

Čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: *„Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie poté stanoví: *„Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“*

Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen výslovně zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. To plyne zejména z čl. 27 Dublinského nařízení, podle něhož má žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) téhož nařízení *„právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu“*. Soud, který má zákonnost rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu posuzovat, musí mít možnost zhodnotit situaci v tomto členském státě také z hlediska (ne)existence překážek, o nichž hovoří čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). Správní orgán se tedy musí zabývat tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno pouze za podmínky, že to umožňuje zákon a je-li to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.

Řízení o zajištění je správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *„povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* Případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, do níž má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti, což Nejvyšší správní soud vyslovil opakovaně ve svých rozhodnutích (srov. rozsudky ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Azs 115/2016 - 26, nebo ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 260/2016 - 27). Správní orgán musí do rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Je tak nerozhodné, že cizinec (žalobce) žádné výtky směrem k azylovému řízení v předmětném státu (Bulharsku) nevznesl.

Pro úplnost soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, ve kterém shledal odůvodnění realizovatelnosti předání cizince do Bulharska uvedené v rozhodnutí o jeho zajištění dostatečným, a dále na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19, ve kterém pouze z důvodu neuvedení úvahy o absenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve státech Německu a Norsku shledal rozhodnutí o zajištění cizince nepřezkoumatelným.

Soud tak shrnuje, že pokud žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí neměla informace o systémových nedostatkách azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku a měla za to, že předání žalobce do tohoto státu je možné,

byla povinna tuto úvahu a také její zdůvodnění do svého rozhodnutí uvést. Pokud tak neučinila, zatížila své rozhodnutí vadou způsobující nepřezkoumatelnost danou nedostatkem důvodů.

Soud proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž je vázána právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná ve věci neměla úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. dubna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. dubna 2017 [§ 49 odst. 11 a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].